



7 SERI - Soft Records 2001

Apariția unei compilații (7 SERI - Soft Records 2001), hai să-i spunem conceptuale (dacă ținem cont mai mult de conotația termenului de underground, decât de aspectul unitar al problemei) este un act de imersiune periculoasă în adâncurile neexplorate ale oceanului muzical de actualitate. E nevoie de un submersibil (vremea nostalgică a celui yellow s-a cam dus pe apa sămbetei și a altor zile din săptămâna nebulilor!), trebuie alese echipajele potrivite și zonele propuse pentru explorare. Până aici, nici o problemă. Pericolul vine atunci când crește presiunea pentru alegerea unui repertoriu căutat de un public cât mai larg. Și cum de cele mai multe ori gusturile de largă audiență, nu prea au legătură cu valorile, încep compromisurile, care până la urmă împacă mai mult varza decât capra. Să nu înțelegeți cumva că aspectul sonor are similitudini cu această plantă din familia cruciferelor, componentă de nelipsit pentru desăvârșirea gastronomică a sarmalelor (mai calde sau mai reci în funcție de temperatura asistenței!). Alături de vreo două-trei piese deja apărute, majoritatea materialului sonor este inedit, mulți dintre interpreți fiind la prima interacțiune discografică cu publicul. Deși eterogen, materialul sonor nu excelează totuși printr-o diversitate stilistică șocantă.

Prima și cea mai neplăcută impresie este contaminarea cvasigenerală (cu o excepție, două) cu virusul ghetto-urilor newyorkeze, blestematul acela de rap, hip hop sau cum naiba s-o fi numind, cu obsedantele frazări antimuzicale, răstite, mestecate printre înjurături devenite deja obositoare, cu aluzii pornografice mai mult sau mai puțin transparente. I-o fi plăcând publicului chestia asta, or fi dând ochii peste cap de plăcere, dar niște oameni, dintre care unii au absolvit conservatorul, dacă se pretează la jonglerii ieftine pentru niște neica nimeni ahțiați după formele cele mai reacționare ale muzicii, înseamnă că nu mai e nimic de făcut pentru un marasm cultural, deja consacrat prin manelizarea în masă. Dacă lăsăm orice vulcan "noroi" (cum îl numește Mr.Scarecrow) să erupă în voie riscăm să improaște definitiv și ultimele bastioane ale bunului gust care opun o minimă rezistență hoardelor barbariei acustice. Din cauza manierismului pe cale orală, multe dintre grupurile prezentate aici seamănă între ele mai ales la partiturile vocale, ca și cum numai și numai acest stil ar fi o garanție a succesului imediat.

Cu riscul unor divergențe de păreri "împotriva curentului", pot afirma că ceea ce se decantează din acest amalgam muzical, radiografie artistică (și ca orice radiografie, poate dezvălui zonele patologice!) sau cum vreți dumneavoastră să o numiți, cuprinde următoarele formații: **Kumm** (cei mai consecvenți stilistic cu ei înșiși, deși uneori obsesia pentru o enunțată piesă mai nereușită din repertoriu devine deja suspectă),



Cannabis (șocați prin alăturarea elementelor folclorice neaș moldovenești și rock-ul de import din *La birțu' din pădure*, mai puțin *Báz Báz*, cu aluzii de prost gust, demne de un grup satiric comunal), **Nightlosers** (cam lipsiți de nerv cu excepția polivalentului *El Lako* și de aceea prefer varianta cântată de *Zavaidoc*), **Renegații** (cu influențe din **Police** și aplomb stil **Nirvana**), **Middlefinger** (*Ce se petrece în sufletul unei sperietori de ciori*, plină de inspirate sincope ritmice și contorsionări vocale originale; păcat de *Orașul*), **Luna Amară** (cu unele similitudini cu concitadinii lor de la **Kumm**, de data asta ineditul constituindu-l nu saxofonul ci trompeta, totuși cantonându-se într-un manierism comercial amintit anterior) și nota discordantă a albumului numită **Lee Quid** (într-un context atât de eruptiv,

reprisele de pop-folk-rock despre țara laptelui și-a mieri și ceasuri pustii interpretate cu rafinament de **Livia Ancuța**, sunt benefice, deși caracterul uneori desuet și liniaritatea melodică constituie un oarecare handicap stilistic). Cei canotați în filonul etno ca **Nightlosers** sau **Cannabis** ar trebui să prelucreză mai mult folclorul, nu să ia ca atare materialul brut, pigmentându-l eventual cu o instrumentație atipică și ...gata. Distilarea zăcămintului etnografic prin retortele talentului, devine pentru artistul adevărat absolut obligatorie.

Nu-mi fac nici o iluzie că va lua cineva în considerare părerea mea. Am cunoscut lumea artiștilor și am constatat că nimeni nu suportă păreri dinafară. Unora dintre ei li face silă să cânte în limba română, ca și cum s-ar

pregăti direct pentru **BBC**, în direct, la o oră de vârf. Alții, invocă fel de fel de motive pentru a nu face nici o derogare de la gusturile proprii, grandomania fiind o boală nevindecabilă. Părerea lor e cea mai bună și văd negru în fața ochilor dacă le sugerezi ceva. Cred că e o problemă ciudată să nu ai dubii, ci numai și numai certitudini.

Pentru diversitate stilistică, s-au grefat și alte ipostaze muzicale, care prin anarhia legiferată cu consecvență la fiecare vers, cu porniri rebele într-o societate ostilă, sunt uneori răsfățați tinerei generații: **Implant Pentru Refuz** (fenomenul de respingere se menține în continuare la grefa sonoră de deja-vu-uri obsesive luate din cartierele mârghașe ale muzicii), **Ricochet** (cu o adevărată odă dedicată comei alcoolice numită *Nervii*) și **Los Embecilos** (sinceritatea dezarmantă a formelor de expresie specifice punk-ului a găsit dintotdeauna mulți adepți).

Una peste alta (s-a abrogat parcă articolul 200 și e voie!), de la umorul de tip *Divertis* la prog-wave, de la punk-ul extremist până la pop-rock-ul diafan, această mostră edificatoare despre disponibilitățile momentului, altele decât cele consacrate de mass media, constituie un eșantion de sunete, incomplet pentru a caracteriza pe deplin mișcarea de tip underground de la noi, dar mulțumitor pentru a ne face o idee despre ceea ce se întâmplă în profunzimile geodezice ale creației muzicale.

Costin Grigoras